

AFGØRELSE
i klagesag om Hvidovre Kommunes dispensation fra byplanvedtægt til
højere bebyggelsesgrad på A 1 , Hvidovre

Hvidovre Kommune har den 8. oktober 2018 givet dispensation fra byplanvedtægt nr. 15 til højere bebyggelsesgrad på ejendommen A 1 , 2650 Hvidovre.

Planklagenævnet har modtaget to klager over afgørelsen.

Planklagenævnet kan ikke give medhold i klagerne. Det betyder, at kommunens afgørelse gælder.

Planklagenævnet
NÆVNESEN HUS
Toldboden 2
8800 Viborg

Tlf. 72 40 56 00
CVR-nr. 37 79 55 26
www.naevneneshus.dk

1. Klagen til Planklagenævnet

Nogle naboer klagede (klager 1) den 4. oktober 2019 til Planklagenævnet over kommunens afgørelse.

Yderligere nogle naboer (klager 2) klagede den 6. oktober 2019 til Planklagenævnet over kommunens afgørelse.

Planklagenævnet modtog klagerne den 10. oktober 2019 fra kommunen.

Klagerne har navnlig anført,

- at de ikke er blevet nabo- eller partshørt,
- at tilbygningen er af en sådan karakter og størrelse, at herlighedsværdien af klagernes boliger forringes væsentligt,
- at klagerne er i tvivl om, om kommunen har husket alle bygningerne i deres beregning af bebyggelsesgraden.

Begge klagerne har også klaget til Byggeklageenheden v/Nævnenes Hus¹ over kommunens afgørelse om byggetilladelse.

2. Sagens oplysninger

2.1. Ejendommen og byplanvedtægten for området

Klagen vedrører en ejendom, som ligger på A 1 , 2650 Hvidovre.

Klager 1's ejendom ligger øst for ejendommen, mens klager 2's ejendom ligger nord for ejendommen i forlængelse af haven på ejendommen.

Ejendommen er omfattet af byplanvedtægt nr. 15 for Hvidovre Kommune.

Af byplanvedtægtens § 5 A, vedrørende bebyggelsens omfang og placering, fremgår:

1. *Bebyggelsesgraden fastsættes til 1/5 af nettogrundarealet, idet udnyttelsesgraden dog ikke må overstige 0,25.*
[...]

Af byplanvedtægtens § 10 om dispensationer fra og ændringer i byplanvedtægten fremgår:

Mindre betydende lempelser af bestemmelserne i nærværende byplanvedtægt kan indrømmes af kommunalbestyrelsen, såfremt karakteren af det kvarter, som byplanen søger at skabe eller fastholde, ikke derved ændres.
[...]

Byplanvedtægten indeholder ikke en formålsbestemmelse.

¹ 19/07427 og 19/07437.

2.2. Byggetilladelse til tilbygning

Hvidovre Kommune meddelte den 8. oktober 2018 byggetilladelse til opførelse af en tilbygning til et eksisterende enfamiliehus på ejendommen.

Det fremgik af byggetilladelsen, at tilbygningen omfatter et bebygget areal på 17 m² og et etageareal på 48 m².

Tilbygningen placeres, så den vender ned mod klager 2's ejendom.

Det fremgår af tegningsmaterialet, der var vedlagt byggetilladelsen, at tilbygningen er ca. 8 m høj og har et vindue placeret på 1. sal i retning mod klager 2.

Det fremgår endvidere af tegningsmaterialet, at tilbygningen mod øst, i retning mod klager 1, har et mindre tagvindue.

2.3. Afgørelsen, der er klaget over

Hvidovre Kommune traf den 8. oktober 2018 afgørelse om dispensation fra byplanvedtægtens § 5 A til en bebyggelsesgrad på 0,218 på ejendommen.

Det fremgik af afgørelsen om dispensation, at det vurderedes, at dispensationen var af underordnet betydning for de orienteringsberettigede, hvorfor der ikke var foretaget en forudgående naboorientering efter planlovens § 20, stk. 1.

Det fremgik endvidere af afgørelsen, at det var kommunens vurdering, at en dispensation til en bebyggelsesgrad på 0,218, svarende til en overskridelse på 9 m², ville være ubetydelig i forhold til at fastholde det kvarter, som byplanvedtægten søger at skabe og fastholde, og at dispensationen derfor var inden for byplanvedtægtens dispensationskompetence, jf. § 10.

2.4. Klagen og bemærkningerne hertil

2.4.1. Korrespondance under klagesagen

I sagen indgår klagerne af 4. oktober 2019 (klager 1) og 6. oktober 2019 (klager 2). Klager 1 har uddybet klagen den 10. oktober 2019, den 26. oktober 2019 og den 4. november 2019. Klager 2 har uddybet klagen den 27. oktober 2019 og den 2. februar 2020. Kommunen er kommet med bemærkninger til klagen den 10. oktober 2019. Adressaten for den påklagede afgørelse er kommet med bemærkninger til klagen den 5. marts 2020.

Planklagenævnet foretog den 16. juli 2020 en høring af Hvidovre Kommune vedrørende beregningen af bebyggelsesgraden på ejendommen. Kommunen svarede på denne høring den 30. oktober 2020, med supplerende bemærkninger den 2. november 2020.

Klagen og bemærkningerne er i hovedtræk gengivet nedenfor.

2.4.2. Bebyggelsesgrad

Klagernes bemærkninger

Klager 1 anfører, at denne er i tvivl om, hvorvidt kommunen har husket alle bygningerne i sin beregning af bebyggelsesgraden.

Kommunens bemærkninger

Kommunen har oplyst, at den fremtidige bebyggelsesprocent på ejendommen er beregnet til 0,218 på baggrund af et grundareal på 575 m² og et bebygget areal på 125,5 m².

2.4.3. Manglende nabo- og partshøring

Klager 1 er ikke enig i, at dispensationen er af underordnet betydning, og det er klagerens opfattelse, at kommunen har begået en fejl, da der skulle have været nabo høring og/eller partshøring. Tilbygningen er af en sådan karakter og størrelse, at klagerens boligs herlighedsværdi forringes væsentligt.

Klager 2 anfører ligeledes at denne er uforstående over for, at der ikke forudgående har været nabo- og eller partshøring, idet han ikke er enig i kommunens vurdering af, at dispensationen til bebyggelsesgraden er af uvæsentlig betydning, da dispensationen drejer sig om 9 m², hvilket udgør ca. 20 % af tilbygningens samlede størrelse, og da dispensationen gør det muligt at bygge i to etager.

Begge klagerne henviser endvidere til en udtalelse fra Folketingets Ombudsmand omkring partshøring af naboer i byggesager.

Begge klagerne henviser desuden til billeder af byggeriet set fra klagernes ejendomme, som klagerne har vedlagt deres klageskrivelser.

2.4.4. Begrundelse

Klager 2 anfører, at afgørelsen om dispensation skal begrundes efter forvaltningslovens §§ 22-24, da der ikke kan gives generelle dispensationer til lokalplanen.

2.4.5. Øvrige klagepunkter

Indbliksgener og skyggegener

Klager 1 anfører, at denne får et væsentligt lystab, hvilket skyldes tagets bredde og højde. Endvidere vil naboen have frit udsyn ind i klagerens have fra et vindue i taget.

Klager 2 anfører ligeledes, at han er yderst generet og berørt af byggeriets massive størrelse, højde og direkte indblik i hele klagerens hus, der i høj grad forringer herlighedsværdien af huset.

Tilbygning i 1 plan

Klager 1 anfører, at byggetilladelsen med dispensation til en tilbygning med 1. etage er fejlagtigt givet, og at 1. etagen bør fjernes, så tilbygningen alene er en 1 plans bygning.

Kommunen bør i stedet give dispensation til at kunne udvide en større 1 plans tilbygning, selvom dette medfører et større fodaftryk på grunden. En sådan lav tilbygning forringer eller generer ikke klageren eller andre naboer.

Klager 2 anfører ligeledes, at en udvidelse må foregå i grundplan og ikke som en 8 m høj bygning, også selvom dette kræver dispensation til at bygge flere kvadratmeter i grundplan.

Klager 2 anfører endvidere, at denne håber som minimum at kunne få pålagt ejerne af ejendommen at fjerne et vindue på 1. sal mod klageren.

Bygningsreglementet

Klager 2 henviser til BR18 § 188, stk. 2.

Klager 2 finder ikke, at bestemmelsen er overholdt og kan heller ikke forstå, hvorfor der i den forbindelse ikke er foretaget nabo- og/eller partshøring. Klager 2 henviser endvidere til BR18 §§ 187-195.

Ændret placering af vindue

Klager 1 anfører, at placeringen af et skråvindue på ejendommen ikke er sat efter byggetegningerne i byggetilladelsen. Den ændrede placering af skråvinduet giver øget udsyn ind i klagerens have og hus.

Brug af glaserede tagsten

Klager 1 anfører, at der er påbegyndt lægning af glaserede tagsten på ejendommen, og at der ifølge lokalplanen for området ikke må lægges glaseret tag.

2.4.6. Adressatens bemærkninger

Adressaten for afgørelsen anfører, at der i kvarteret allerede findes flere huse med en tilsvarende tilbygning, og at huset og tilbygningen derfor er typisk for vejen, og i tråd med, hvad der tidligere er bygget og givet tilladelse til.

I forhold til indblik til klager 1, anfører adressaten, at indblik skulle være fra et ovenlysvindue i et badeværelse. Adressaten finder ikke, at det er korrekt, at der skulle være en udfordring med indblik til klager 1.

I forhold til indblik til klager 2, anfører adressaten, at værelse på 1. sal er et forældresoveværelse, hvilket vil sige, at man passerer vinduet måske to gange om dagen.

3. Planklagenævnets bemærkninger og afgørelse

3.1. Planklagenævnets kompetence og prøvelse

Planklagenævnet kan tage stilling til retlige spørgsmål i forbindelse med en kommunes afgørelse efter planloven, jf. lovens § 58, stk. 1, nr. 3.²

Følgende betragtes som et retligt spørgsmål:

- Om kommunen har haft hjemmel til at give dispensation fra lokalplanen.
- Om kommunen har overholdt planlovens regler om naboorientering.
- Om kommunen har overholdt reglerne for sagsbehandling, herunder forvaltningslovens regler om partshøring og begrundelse.

Hensigtsmæssighed

Det, som klagerne har anført i forhold til indbliksgener og skyggegener som følge af byggeriet samt at tilbygningen i stedet burde være opført i et plan, jf. afsnit 2.4.5, vedrører ikke retlige spørgsmål efter planloven, men byggeriets hensigtsmæssighed, og Planklagenævnet har derfor ikke kompetence til at behandle disse spørgsmål.

Planklagenævnet bemærker endvidere, at nævnet ikke har kompetence til at påbyde et vindue på ejendommen fjernet.

Bygningsreglementet

Klagerne har anført, at BR18 ikke er overholdt, jf. afsnit 2.4.5.

Hvorvidt byggeriet på ejendommen er i overensstemmelse med bygningsreglementet, vedrører ikke retlige spørgsmål efter planloven, men byggelovgivningen, og Planklagenævnet har derfor ikke kompetence til at behandle klagepunktet.

Byggeklageenheden, Nævnenes Hus er klagemyndighed efter byggelovgivningen. Da begge klagerne har indleveret klage til Byggeklageenheden, har Planklagenævnet ikke videresendt klagerne.

Efterfølgende forhold

Det, som klager 1 har anført om, at et vindue ikke er placeret i overensstemmelse med byggetegningerne i byggetilladelsen, og at der er anvendt glaserede tagsten i strid med byplanvedtægten, jf. afsnit 2.4.5, vedrører ikke kommunens afgørelse om dispensation fra byplanvedtægten til bebyggelsesgrad. Såfremt kommunen træffer eller har truffet en afgørelse efter planloven om vinduets og tagets overensstemmelse med byplanvedtægten vil denne kunne påklages til Planklagenævnet for så vidt angår retlige spørgsmål.

² Bekendtgørelse af lov om planlægning, jf. lovbekendtgørelse nr. 1157 af 1. juli 2020.

3.2. Umiddelbart tilladt eller krav om dispensation

Bestemmelserne i en lokalplan er bindende over for borgerne, jf. planlovens § 18. Det betyder, at nye forhold, der er i overensstemmelse med lokalplanen, eller som ikke er reguleret af lokalplanen, er umiddelbart tilladte efter planloven. Derimod forudsætter dispositioner, der ikke er i overensstemmelse med lokalplanen, at kommunen kan og vil dispensere fra lokalplanbestemmelserne. Det samme gælder i forhold til byplanvedtægter.³

Byplanvedtægten fastsætter i § 5 A, at bebyggelsesgraden fastsættes til 1/5 af nettogrundarealet. Der er givet tilladelse til en tilbygning, der medfører en bebyggelsesgrad på ejendommen på 0,218. Planklagenævnet finder ikke, at dette er i overensstemmelse med byplanvedtægten, og forholdet kræver derfor dispensation, jf. planlovens § 19.

Klager 1 har anført, at han er i tvivl om, hvorvidt kommunen har husket alle bygningerne i sin beregning af bebyggelsesgraden, jf. afsnit 2.4.2. Klageren har dog ikke konkretiseret klagepunktet og har ikke henvist til, hvilke bygninger, der ikke skulle være medregnet. Kommunen har oplyst, at grundens størrelse er 575 m², mens det bebyggede areal med tilbygningen udgør 125,5 m². Planklagenævnet finder ikke grundlag for at fastslå, at kommunens beregning af bebyggelsesgraden på ejendommen, efter opførelsen af tilbygningen, ikke er korrekt, eller at kommunen ikke har inddraget hele det bebyggede areal på ejendommen i beregningen.

3.3. Mulighed for at give dispensation

3.3.1. Reglerne om muligheden for at give dispensation

En kommune kan dispensere fra en byplanvedtægt, hvis dispensationen ikke er i strid med planens principper, eller hvis dispensationen tidsbegrænses, jf. planlovens § 19, stk. 1. Videregående afvigelser end dem, der er nævnt i stk. 1, kræver vedtagelse af en ny lokalplan, jf. planlovens § 19, stk. 2.

Principperne i en lokalplan er efter lovbestemmelsens forarbejder planens formålsbestemmelse og de anvendelsesbestemmelser, som er fastsat ud fra formålet med planen. Principperne omfatter ifølge forarbejderne også den planlagte struktur, fordeling mellem friarealer og bebyggede arealer. Det samme gælder i forhold til byplanvedtægter.

Principperne omfatter som hovedregel ikke de bestemmelser, der mere detaljeret regulerer bebyggelsens omfang, udformning og placering, medmindre disse bestemmelser netop er fastlagt for f.eks. at fastholde eller fastlægge en særlig udformning af bebyggelsen.

³ Jf. planlovens § 68, stk. 2, modsætningsvis.

At en bebyggelsesregulerende bestemmelse i en byplanvedtægt må anses for at være en del af principperne i planen, kan følge af en detaljeret formålsbestemmelse, der specifikt henviser til den pågældende bebyggelsesregulerende bestemmelse, eller af karakteren og detaljeringsgraden af bestemmelsen eller af planen i øvrigt. I den forbindelse kan baggrunden for planen have betydning under forudsætning af, at denne har fundet udtryk i planen.⁴

3.3.2. Kommunens dispensation

Kommunen har givet dispensation fra § 5 A i byplanvedtægt nr. 15 til en bebyggelsesgrad på 0,218.

Planklagenævnet finder ikke, at den bebyggelsesregulerende bestemmelse i byplanvedtægtens § 5 A kan anses for at være en del af byplanvedtægtens principper.

Nævnet har herved lagt vægt på, at der er tale om en bebyggelsesregulerende bestemmelse. Byplanvedtægten indeholder desuden ikke en formålsbestemmelse, og bestemmelsen fremgår dermed ikke som en del af byplanvedtægtens formål.

Der er heller ikke andre holdepunkter i selve bestemmelsen eller i byplanvedtægtens øvrige bestemmelser for at antage, at bestemmelsen har en sådan særlig betydning, at den må anses for en del af planens principper.

Det følger af byplanvedtægtens § 10, at mindre betydende lempelser af bestemmelserne i byplanvedtægten kan indrømmes af byrådet, såfremt karakteren af det kvarter, som byplanvedtægten søger at skabe eller fastholde, ikke derved ændres. Dette svarer til en generel bestemmelse om dispensationsadgang, der fremgik af byplanvedtægter vedtaget med hjemmel i den dagældende lov. Denne begrænsning blev efterfølgende medtaget som en generel begrænsning af kommunernes delegationskompetence i kommuneplanloven i § 47, stk. 3, som senere blev afløst af planlovens § 19.

Nævnet opfatter bestemmelsen som en henvisning til den til enhver tid gældende hjemmel til dispensation. Nævnet antager således ikke, at hensigten med bestemmelsen har været at begrænse dispensationskompetencen i forhold til den, der fremgår af lovgivningen. Byplanvedtægtens § 10 har derfor ikke nogen retsvirkning.

Planklagenævnet finder på baggrund af ovennævnte, at kommunen havde hjemmel til at give dispensationen.

Selve afgørelsen om dispensation er som nævnt i afsnit 3.1 baseret på en skønsmæssig vurdering, der ikke kan efterprøves af Planklagenævnet.

⁴ Der henvises bl.a. til NMK-33-04159 og 19/01020.

3.4. Naboorientering

3.4.1. Generelt om naboorientering

Klagerne har anført, at der burde have været foretaget nabohøring, og at de er uenige i kommunens vurdering af, at dispensationen er af underordnet betydning for de orienteringsberettigede, jf. afsnit 2.4.3.

Efter planlovens § 20, stk. 1, kan der først dispenseres fra en lokalplan 2 uger efter, at kommunen skriftligt har orienteret:

- 1) ejere og brugere i det område, der er omfattet af planen,
- 2) naboerne til den omhandlede ejendom og andre, som efter kommunalbestyrelsens vurdering har interesse i sagen, herunder det lokale kulturmiljøråd og
- 3) de foreninger og lignende med lokalt tilhørsforhold og klageberettigede landsdækkende foreninger og organisationer, jf. § 59, stk. 2, som over for kommunalbestyrelsen har fremsat skriftlig anmodning om at blive orienteret om ansøgninger.

I § 20, stk. 2, er der fastsat en række undtagelser fra § 20, stk. 1. Kravet om orientering gælder f.eks. ikke, hvis en forudgående orientering efter kommunens skøn er af underordnet betydning for de personer og foreninger, der er nævnt i stk. 1, nr. 1-3. Undtagelsen i § 20, stk. 2, er navnlig relevant i større lokalplanlagte områder, hvor en dispensation kun har betydning for de nærmeste naboer.

Der er således i medfør af bestemmelsen overladt et vist skøn til kommunen med hensyn til, hvilke ejendomme i området, der berøres af påtænkte dispensationer. En sådan skønsmæssig vurdering kan kun underkendes af Planklagenævnet, hvis vurderingen er åbenbart urimelig.

Udtrykket naboer omfatter personer, hvis ejendomsskel støder op til ansøgers ejendom. En naboejendom kan ligge i eller uden for lokalplanområdet.

3.4.2. Planklagenævnets vurdering

Det fremgår af afgørelsen af 8. oktober 2018 om dispensation fra byplanvedtægten, at kommunen har undladt at foretage en naboorientering, da kommunen vurderede, at dispensationen var af underordnet betydning, da der var ansøgt om en overskridelse af det tilladte bebyggede areal på 9 m².

Planklagenævnet finder ikke grundlag for at tilsidesætte kommunens skønsmæssige vurdering af, at forudgående orientering af klagerne var af underordnet betydning. Nævnet kan således ikke give medhold i klagepunktet.

3.5. Partshøring og begrundelse

Klagerne har endvidere anført, at de ikke er blevet partshørt, jf. afsnit 2.4.3.

Klager 2 har endvidere anført, at afgørelsen om dispensation skal begrundes

efter forvaltningslovens §§ 22-24, jf. afsnit 2.4.3.

De almindelige regler om partshøring i forvaltningslovens § 19 gælder ved siden af planlovens bestemmelser om naboorientering.

I forvaltningslovens § 19, stk. 1, er der fastsat nærmere bestemmelser om pligten til at høre sagens parter, inden der træffes afgørelse.

Partsbegrebet er ikke defineret i forvaltningsloven, men er udviklet i administrativ praksis. Adressaten for en konkret afgørelse er altid part i sagen, men også andre, der har en væsentlig og individuel interesse i sagen og dens udfald har partsstatus. Det er således en forudsætning, at afgørelsen angår den pågældende med en vis styrke og intensitet, og at afgørelsen ikke berører en større, mere ubestemt kreds af personer. Derudover er det en forudsætning, at pågældendes interesse i sagen kan anses for værnet af de bestemmelser, som kommunen skal træffe afgørelse efter.

Naboskab – i betydningen tilgrænsende grundstykke – er ikke i sig selv tilstrækkeligt til at opnå partsstatus i forvaltningslovens forstand, men hvis et byggeri medfører konkrete og væsentlige gener, f.eks. betydelige lystab, indbliksgener eller lugtgener⁵, må den pågældende anses for part. Hensynet til at bevare en udsigt kan også indgå i den samlede vurdering af, om vedkommende kan anses for part.

Begge klagerne har, som nævnt i afsnit 2.4.3, indsendt billeder af byggeriet set fra klagerens ejendomme.

På baggrund af de indsendte billeder fra klagerne og byggetegningerne fra byggetilladelsen til tilbygningen finder Planklagenævnet ikke, at byggeriet medfører indblik- eller skyggegener for klagerne i et sådant omfang, at det medfører partsstatus. Nævnet har herved navnlig lagt vægt på tilbygningens omfang og på størrelsen af vinduerne på tilbygningens 1. sal.

⁵ **FOB 2007.437:** Nabo var part i byggesag. Naboen havde terrasse mod det nye byggeri. Afstanden til skel var mellem 5,7 og 10,9 m, og der ville blive indbliksgener fra vinduer i 2. etages højde og fra en udvendig trappe med repos. **18/06186:** En nabo var ikke part i en sag om bl.a. etablering af en tagterrasse og kviste, begge i 1. sals højde. Naboens terrasse lå ca. 29 m fra kanten af tagterrassen, og naboens hus lå endnu længere væk. En anden nabo, hvis hus og terrasse lå ca. 11,5 m fra tagterrassens kant og ca. 7,5 m fra det ophøjede opholdsareal, var derimod part. **18/09582:** En klager var ikke part i en sag om opførelse af et etagebyggeri i 2 etager, som blev opført på et terræn, der var ca. 1 m højere end terrænet på klagerens grund. Afstanden fra byggeriet til klagerens terrasse var ca. 31 m. Afstanden til klagerens hus var ca. 36 m. **18/06244:** Naboer til hus i 2 etager med kviste og terrasse i 1. sals højde var parter. Der var hhv. 4 og 5 m til naboernes skel. Naboernes huse lå tæt på skel. **19/00437:** En klager var ikke part i en sag om opførelse af en tilbygning i form af bl.a. en forlængelse af naboens hus 5-6 m fra klagerens hus. Tilbygningen var på 2,5 m, og naboens hus var i forvejen 10 m. Tilbygningen opførtes i 1½ etage og uden vinduer i overetagen mod klageren, og klageren havde ikke vinduer i overetagen mod tilbygningen. Der var hæk mellem husene. Tilbygningen gav ingen væsentlige skyggegener. **18/09054:** Nabo var part i sag om bl.a. etablering af taskekvist, udvidelse af vindfang og etablering af altan herpå. Der var ca. 13 m mellem klagerens ejendom og huset på ejendommen og ca. 8 m fra huset på ejendommen til klagerens terrasse. Herudover fremgik det af billeder, at der ville være indblik.

Da klagerne ikke er parter i sagen, var kommunen allerede af den grund ikke forpligtet til at partshøre klagerne.

Da klagerne ikke er parter i sagen, har klagerne ligeledes ikke krav på en begrundelse i medfør af forvaltningslovens regler. Nævnet bemærker, at kommunens afgørelse er begrundet, idet kommunen har henvist til, at der er tale om en ubetydelig overskridelse i forhold til at fastholde det kvarter, som byplanvedtægten søger at skabe og fastholde.

Planklagenævnet bemærker, at nævnet ikke har taget stilling til, hvorvidt kommunen skulle have foretaget en partshøring i forhold til selve byggetilladelsen efter byggelovgivningen, idet nævnet ikke har kompetence efter byggelovgivningen.

3.6. Planklagenævnets afgørelse

Planklagenævnet kan ikke give medhold i Hvidovre Kommune afgørelse af 8. oktober 2018 om dispensation fra byplanvedtægt nr. 15 til højere bebyggelsesgrad på ejendommen A 1 , 2650 Hvidovre.

Planklagenævnets afgørelse er endelig og kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed, jf. § 3, stk. 3, i lov om Planklagenævnet.⁶ Eventuel retssag til prøvelse af afgørelsen skal være anlagt inden 6 måneder, jf. § 3, stk. 4, i lov om Planklagenævnet.

Afgørelsen er truffet af formanden på nævnets vegne, jf. § 4, stk. 1, i lov om Planklagenævnet.

4. Gebyr

De indbetalte klagegebyrer tilbagebetales ikke. Klagegebyrer tilbagebetales kun, hvis nævnet har afvist at behandle sagen, hvis klagen tilbagekaldes, eller hvis nævnet giver klageren medhold eller i øvrigt ændrer den afgørelse, der er klaget over. Det er ikke tilfældet i denne sag. Planklagenævnets afgørelse vedrørende klagegebyret kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed. Der henvises til § 3 i gebyrbekendtgørelsen for Planklagenævnet.⁷

⁶ Lov nr. 1658 af 20. december 2016 om Planklagenævnet.

⁷ Bekendtgørelse nr. 108 af 28. januar 2017 om gebyr for indbringelse af klager for Planklagenævnet.